

„Dospíváš, Jemimo. Je načase, aby ses přestala chovat jako malé dítě a následovala svůj osud.“

„Můj osud?“

„To, co je v tomhle balíčku,“ obrací ho v bílých rukou, „ti navždy změní život. Vezmi si ho a rozbal.“

Podá mi balíček, a já ho málem upustím, jak je těžký. Srdce mi div nevyskočí z hrudi. Roztřesenými prsty strhnu černý krepový papír.

V rukou držím kruh z nevýrazného šedo zeleného kovu s ostrými výčnělky.

„Ach.“ Snažím se nedat najevo své zklamání. Když celý svůj život čekáte, až vám otec jednou dá dárek, a nakonec od něj dostanete něco úplně jiného, než jste doufali, jak dokážete zabránit tomu, abyste zklamaně neprotáhli obličej a nerozbrečeli se? Ale snažím se o to ze všech sil.

„Poklekni, Jemimo.“

Podkasám si šaty a neohrabaně si kleknu na červený koberec. Otec mi ten předmět zase vezme z rukou. Zvedne ho vysoko do vzduchu, mumlá nějaká slova, kterým nerozumím, a pak mi kruh nasadí na hlavu. Tíží mě těsně nad obočím. Mám pocit, že mi drtí hlavu, hrud', břicho i prsty na nohou zároveň.

„Povstaň, princezno Jemimo,“ vyzve mě otec.

Když pak klopýtám zpátky ke dveřím trůnního sálu a prudce je otevřu, div nesrazím Mračku. Dlouhý obličej jí zrudne. Určitě poslouchala s uchem přilepeným na dveře. Hned si všimne mé koruny.

„Vaše královská Výsosti!“ Nemotorně se ukloní.

„Přestaňte, Mračko,“ zarazím ji. „Jmenuju se *Mim*.“

„Ano, Vaše královská Výsosti.“

„No tak!“ Podkasám si sukni a vykročím po chodbě ke své komnatě.

„Chci se převléct do svého normálního oblečení.“

Ale Mračka mě předběhne a zastoupí mi cestu.

„To ne, Vaše královská Výsosti.“

„Cože?“

„Ode dneška budete nosit *toble* oblečení.“

Vytřeštím na ni oči.

„Jak vám řeklo Jeho Veličenstvo. Dnešek je prvním dnem zbytku vašeho života – života princezny.“

V puse mám najednou sucho. Otevřu ji a vydám jen jakési zasípání. Olíznu si rty. „Nechápu –“

„Jednou se stanete královnou. Kterápak královna nosí záplatované kalhoty a staré křápy? Kterápak královna se kamarádí s kovářem a je celá špinavá od sazí? Kterápak královna má nos ustavičně zabořený do knihy a plno hloupých otázek? Odteď se budete strojit jako princezna a nosit korunu, abyste nezapomněla, co vás v budoucnu čeká.“

„Chcete snad říct, že tohle musím nosit... pořád?“

„Přesně tak, Vaše královská Výsosti.“

Vytřeštím na ni oči. „K tomu mě nemůžete donutit!“

„Taková drzost!“ odfrkne uraženě. „Ale váš otec ano.“

Otočím se a klopýtám pryč, jak nerychleji mi to ty boty a šaty dovolí.

„A *kampak* to jdete, Vaše královská Výsosti?“

„Ven!“ křiknu.

Mračka ke mně přiskočí a chňapne mě za loket.

„To je v Den osudné kletby přísně zakázáno!“

„Co je mi po tom?“ Setřesu její ruku a škobrtám ke dveřím.

Jestli je tohle první den zbytku mého života, existuje vůbec *něco*, na co se ještě můžu těšit?